

vezérelve döntöttek így Évezredes, ősi beidegződéseik, mélytudatuk tartalma súgta nekik, hogy a hegyes tű fegyver és nem létezik, hogy segítő szándékot, baráti érzést képvisel. Azt hiszem, az álláspontjuk teljesen érthető. A legtöbben a csődbe jutott, vállalkozását elvesztett, öngyilkosságba menekülő embert is megsajnálják. Elfogadják a hozzáállását. Persze a halála után soha senki nem tudhatja meg, hogy nem várt volna-e rá valahol egy addigi pozíciójánál jobb szituáció, nagyobb profit lehetőséggel. Van, aki tehát helyzete pillanatnyi megingásához az önpusztítás jelentőségét rendeli hozzá. Ha azt mondjuk, hogy elvesztettük a vállalkozásunkat, és végünk van, akkor az lesz a valóságunk. Ha úgy nyilatkozunk, hogy ezáltal lehetőségünk van jobb üzletek megkötésére, akkor már elindultunk a siker megvalósulásának útján. A bennszülöttek esetében nyilvánvaló, hogy az injekciótól való félelem öröklött mély tudati beállítottság. Az öngyilkosság a helyzet feladásának cselekvésmintája is öröklődik. Lelki fertőzés, szuggesztió útján. A megfutamodás, a félreállítás, az összezsugulás viselkedéstípusa a mélytudatban gyökerezik és társadalmi szokásokat, hagyományokat tükröz, vagy családi minta. Ha a mélypsziché ez irányú tartalma nem tudatosodik, nincs lehetőség a tisztulásra, és gyógyításra, akkor az illető gyakorlatilag nem tehet mást, minthogy végez magával, ha a benne levő feszültség megéri arra a szintre, melytől öngyilkos programja aktivizálódik. Ne feledjük! Minden betegség közös lelki okának feltérképezésén dolgozunk. A realitás és valóság témája egy állomás csupán a tudatalatti fölényes hatalmának megértéséhez.

Foglaljuk össze, mit tudunk eddig.

1. A valóság nem egyenlő az igazsággal.
2. Az emberek valósága véleményeket fejez ki és meggyőződésekre utal. Általában nem fedi az objektivitást
3. Ha sokan képviselnek egy azonos meggyőződést, például egy népszokás esetében, akkor ez a hit szinte tárgyiasul, és a mélytudatba jut. Támadhatatlan elemi igazságnak hat, még akkor is, ha káros vagy hamis. Ha valaki nem fogadja el, akkor örülnek tekintik, vagy rosszindulatúnak tartják.

A húsevést évszázadokon át a megnyerhető erő és az egészség zálogaként tartották számon. Aki nem szívesen fogyasztott húst, azt megvetették, kigúnyolták, gyengének és az életre teljesen alkalmatlannak tartották. Amióta kiderült, hogy a húsfogyasztás a daganatos betegségek, a szívproblémák, a reuma és számos súlyos betegség fő oka, már egyáltalán nem tekintik örülnek azt az embert, aki húsmentes diétán él. Rövidesen elérkezik az idő, amikor azokat tartják majd primitívnek, akik húst hússal esznek, nem törődve az egészségükkel, és családjuk jövőjével. A hús régen is hús volt, ma is az, és holnap is hús lesz. Csupán a hozzárendelt jelentéstartalom változott meg. A hús a nélkülözhetetlen dolgok kategóriájából átkerült a mérséklettel fogyasztani

ajánlott táplálékok közé. Egyszer talán majd tiltó listára teszik, és a veszélyes dolgok csoportjának tagja lesz. Mindez teljes társadalmi egyetértés mellett zajlott le, és zajlik ma is.

Kedves Olvasó! Hány olyan feladatot kapott Ön az élettől, amelyeket "reális" gondolkodással a kellemetlenségek és a bajok csoportjába sorolt, és ha a lehetőségek csoportjába helyezte volna elméjében, most sokkal boldogabb és elégedettebb lehetne?

A véleményező ítélet a tudat végtelen nagyképűsége. Vagy inkább a tudatalatti parancsainak szolgálai végrehajtása. Az ítélezés káros mivoltát hangsúlyozó intések csupán elcsépeelt szövegnek tűnhettek, amíg nem értettük meg az ítéletek veszélyes kategorizáló szerepét. De mi a megoldás? Ha nem véleményezünk hogyan tájékozódjunk a világ eseményei között? Hogyan állapítsuk meg, hogy valami hasznos-e a számunkra vagy sem?

Alaptörvény: az élet dolgai nem hasznosak vagy károsak számunkra, lehetőséget adnak rá, hogy hasznosnak vagy károsnak értelmezzük őket. Az események azután ennek az értelmezésnek megfelelően alakulnak és alakul a sorsunk is hasonló irányba. Az élettragédiák is abból a forrásból származnak, hogy az embereket vagy eseményeket csupán egyetlen csoport tagjaként vagyunk képesek értelmezni. Például a boltban vásárló betegem a gazdagokat a "nem tolvajok" csoportjába helyezte el, és csalódott. A gazdagok között vannak tolvajok, és vannak akik nem lopnak. Egy ember, egy esemény egyszerre több értelmezési keretbe, csoportba is sorolható. Ez azt jelenti, hogy egy élethelyzet ezáltal több dolog megvalósítására is alkalmas. Az alázat e témában egyenértékű azzal a hozzáállással, melynek kapcsán lehetőséget adunk magunknak minden teremtett dolog változatos természetének elfogadására. Egy ló nemcsak az emlősök csoportjába tartozik, de háziállat is. A betegség nem csupán baj, hanem egyben lehetőség is. A helyzethez való hozzáállás, jelentés-hozzárendelés nagyobb léptékekben és a hús-vér életfeladatokban is hasonlóan működik. A kizárólagos véleményezések, vesztesékké, szerencsétlenné teszik a véleményezőket és elválasztják őket a lehetőségektől. A legfontosabb alaptörvény ennek kapcsán így hangzik: a tudat azt teszi, amit a tudatalatti parancsol. Ha a döntéseket, a véleményezéseket tanult, rögzült magatartásminták és társadalmi szokások irányítják, az ember géppé süllyed.

A gép státuszából egyetlen lehetőség van a felemelkedésre. A tudatosítás és az elme működésének megértése. Ha Ön végigtanulmányozta, és elfogadta meglehetősen összetett okfejtésünket, lehetőségé van a tudatosításra. Olyan információk birtokába jutott, amelyek segítségével megszabadulhat gépies megrögzöttségeitől. Míg más emberek, akik sohasem hallottak és nem is hallanak majd, a tudatosság elérhetőségéről, a szabad akarat illúziójában élnek gépietüket.

Ha elhagyja életéből a kizárólagos véleményezést; minden célját elérheti; melyeket előirányzott. Csak azért, mert felfedezte, hogy egy személy, egy

tárgy, vagy esemény többféle valóság lehetőségét is magában hordozza. Egyaránt beletartozik a hasznos és a káros dolgok csoportjába. Közvetlenebbül: egyetlen olyan történés sincs amely ne lenne egyaránt alkalmas az önpusztításra és a boldogságteremtésre is.

Ha az Ön pszichéjében eddig az a képzet élt, hogy a pénzzel járó nagy szerencse, az örökség vagy pénznyeremény boldogságot hozhat, akkor ezt a kizárásos ítéletet felejtse el. Boldogságot is hozhat! Ha a tulajdonosai élni tudnak vele. Más esetben azonban tunyasághoz, kiégéshez, az alkotókedv felőrlődéséhez és életuntséghez vezethet. Felejtse el azt is, hogy amit a tudatalattija eddig tragédiának parancsolt ön által értelmezni, az baj. Lehet persze tragédia is, de ugyanúgy átalakulhat magasrendű szellemi vagy anyagi forrássá is.

Ön már tökéletesen felszabadult a tudatalatti kategorizáló, sorsrontó elmeprogramjai alól, ha az észlelt helyzetet vagy személyt bármikor a saját túlélésének és boldogságának értelmezési keretébe tudja helyezni. Mindebből nem következik az, hogy a mélytudat működése mindig kárt okoz. Ennek kapcsán két tényt kell megállapítanunk.

1. A mélytudatban lehetnek és vannak is káros, korlátozó, a túlélésünkkel összeegyeztethetetlen elmeprogramok. Egyesek téves ítélkezésre, hamis valóságkép kialakítására ösztönöznek minket.

2. Másrészt a mélytudat hatalmas gyógyítóerővel is bír.

A mélytudat segítő, gyógyító, életmentő programjainak létezése nem jelenti egyúttal azt is, hogy alkalomadtán, váratlanul ne származhatna belőlük betegség. A gyógyítás legnagyobb titka az, hogy az élettel összhangban lévő fő elmeprogram mégis gyakran elpusztítja, megöli az embert.

Képzeljük el, hogy valaki megkér minket rá, menjünk el egy általa megadott címre, kopogtassunk be az ajtón és adjunk elő egy képtelen történetet arról, hogy a háború voltaképpen rendkívül előnyös esemény volt az ország gazdasága számára. Az újjáépítés lendületbe hozta a különböző ipari ágazatokat, a politikai erővonalak letisztultak, az erők életben maradtak stb... Természetesen a háború által okozott nyomorról, sok-sok szenvedésről nem szabad beszélnünk a megnevezett idegen előtt. Mindennek elvégzéséért 10.000 frank jutalomban részesülünk. Eleget tennék a felkérésnek vagy sem? Nos a 10.000 frankos jutalom elképesztően csábító lehet. Ha rágondolunk máris kirajzolódik bennünk mindaz, amit ezért az összegért megvásárolhatunk. Minél tovább ábrándozunk arról, hogy a miénk lehet a pénz, annál valószínűbb, hogy elvállaljuk a feladatot, amely nem más, mint egy szintiszta hazugság.

A feladat iránti elkötelezettségünk fokozódásával azonban hajlamosak leszünk a hazugság káros szerepét egyre jobban leértékelni, és az erkölcsi hibát játékként felfogni. Abban az esetben, ha a feladat elvégzését már a felkérés pillanatában

elutasítjuk, erkölcsünk az előirányzott hazugságokkal kapcsolatban továbbra is szigorúak maradnak.

Mi történt? A 10.000 frank elképzelése egy inger, tehát szuggesztió. Ha a felkérést nyomban elutasítjuk, a szuggesztió nem kap tág teret, és elegendő időt arra, hogy áthassa és uralja a gondolkodásunkat. Az ellentétes hatású erők könnyedén elnyomják. Ha azonban legalább 10 percig ábrándozunk a pénz által megszerezhető csodálatos előnyökről, a feladat visszautasításának lehetősége részünkről a felére csökken. Ha egy óránál tovább hagyjuk magunkat a pénzről képzelődni, a visszautasítás valószínűsége kisebb lesz mint 1 százalék. Ha egy gondolat betölt minket, akkor mindent elkövet hogy megvalósulhasson.

Ha, Ön egy ilyen döntéshelyzetbe kerül, mindig képes tudatosan kontrollálni, hogy mi is történik az elméjében? Nagy valószínűséggel nem. A folyamat a következő: a fokozatosan teret nyerő gondolat esetünkben nevezetesen a pénz csábítása, szembetalálkozik az ellentétes tudattartalommal, amely az erkölcsöt képviseli. Az elmében a két gondolat összecsap egymással. A pénz csábításának szuggesztiója is nyilván megvalósulásra törekszik. De hogyan?

Figyeljük meg jól, mert hátborzongató!

A pénz csábításának szuggesztiója mintha csak tudná, hogy az erkölccsel szemben nem léphet fel nyíltan az erkölcstelenség zászlaja alatt. Ez a megnyilvánulás a tudatunkban ellenérzést keltene. Megkérdőjelezné, hogy jó emberek vagyunk, ami lelkiismereti problémákat vetne fel.

Ezért ez az új szuggesztió valósággal ravaszul maszkírozza magát. Azt igyekszik bebizonyítani elménk számára, hogy a hazugság nem is hazugság, csupán játék. A játék pedig nem erkölcstelen. A szuggesztió maszkja védi saját létjogosultságát, leértékeli a hazugság erkölcstelen jellegét, és olyan jelzöt aggat rá, amellyel az a lelkiismeretünk előtt szalonképessé válik. A csábítás így igazolja magát, miközben a lelkiismeret elvileg félre van vezetve. A felmentés az erkölcstelenség játéknak való titulálásával tökéletes nyugalmat biztosít a lélek számára és most már semmilyen lelkiismereti válság nem akadályoz meg minket abban, hogy a pénzhez hozzájussunk. A hétköznapi életben az ilyen manőverezést önbecsapásnak, önigazolásnak nevezik. Itt azonban többről van szó. Az önigazolás rámutat arra, hogy a gondolat igenis élő erő, nemcsak megvalósulásra törekszik, hanem intelligens eszközökkel manipulálja a pszichénket.

Tehát nem is mi önigazolunk, hanem a gondolat önigazolja saját magát, biztosítva ezzel önmaga túlélését. Mivel ez egy teljesen tudattalan lelki folyamat, a tudati kontroll egyáltalán nem érvényesül és az elme egyszerűen bedől a valótlanságnak. E következmény felismeréséből és megértéséből származik az az ismert mondás is, hogy mindenkit meg lehet vásárolni, csupán az árat kell jól megjelölni. Valóban majdnem mindenkit meg lehet vásárolni, hiszen az erkölcstelen cselekedetre is felmentést talál magának az ember, vagy pontosabban az önmagának teret nyerő gondolat. Az ember elfogódottá válik, ha díjazzák, a gondolat pedig az elmében való állandó szereplésre törekszik.

Kettejük érdeke ezen a ponton találkozik. Hány olyan személyt ismerünk, aki egy komoly hazugságot ne vinne véghez, például egy életre szóló vagyonért? És hányan vannak, akik ezt elvállalnák. A nemzeti kisebbségek gyűlölete, vagy egyes népek leigázásának gondolata szintén szuggesztív.

Ha egy vezető katonai főtitst utasítására egy államban katonák törnek be egy kereskedő boltjába, és azt szétverik, majd a kereskedőt minden konkrét ok nélkül börtönbe zárják, akkor milyen lelki élményeket élhet át az az ember, aki az utasítást kiadta? Rossznak tartja majd magát? Embertelennek? Hazafiatlannak? Ellenkezőleg! Munkája végeztével hazatér a családjához, magához öleli gyermekét, talán kellemes klasszikus zenét hallgat és elrészélyül egy romantikus színdarab láttán, felesége oldalán. De hogyan lehetséges ez? A kegyetlenséget kiváltó szuggesztív úgy maszkírozza magát, hogy egyszerűen leértékeli azt a személyt, aki ellen az erőszak megtörtént. És talán azt sugallja, hogy az ő faja amelyből az illető származik az emberiség tönkretételének az oka. Ezért minden eszközzel el kell pusztítani. A gyermekei a felesége és minden tisztességes ember védelmében. A kegyetlenség így vedlik át az emberiséget mentő hőstetté a főtitst elméjében. A brutális, igazságtalan szuggesztív tehát megvédte önmagát, gondoskodott arról, hogy teret nyerhessen és megvalósulhasson.

Ez a tény ismételtén összhangban áll azzal a törvénnyel, mely szerint a gondolaterő túlélésre törekszik. Egyúttal egészítsük ki ezt a szabályt: a gondolaterő intelligens módon törekszik túlélésre, és olyan magas fokú önvédelmet illetve szervezethez mutat, amely érzelmi manipulációval a logika és az erkölcs fölé képes kerekedni és legyőzheti azt. Ha jól megértettük a leírtakat, megkapjuk a választ arra, hogy az emberek miért kegyetlenek egymással, hogyan képesek a legmélyebben megbántani azokat, akik közel állnak hozzájuk, miért mennek tönkre a társas kapcsolatok és barátságok, mi okból mérgesednek generációs problémákká az egyszerű nézeteltérések.

1. Megítéljük egymást és a helyzetet, amelyben vagyunk anélkül, hogy elegendő hiteles információnk lenne ezzel kapcsolatban.

2. Az ítéletből fakadó cselekedetünket rendszerint öngazoljuk, illetve öngazolja azt az intelligens eszközökkel manipuláló élő gondolat.

E két lépés eredményeképpen szinte bármilyen ostobaságot is elkövethetünk és a cselekedetünk motorját jelentő, önmagát tökéletesen maszkírozó szuggesztív meggyőz minket arról, hogy helyesen cselekszünk. És aki e tekintetben nekünk ellentmond, az a mi ellenségünk lehet csupán.

A háborút kirobbantó uralkodók mind "Cézár"-nak képzelik magukat. A harci cselekményekért járó kitüntetések nem mások, mint a háború szuggesztívjának, tehát magának az élő gondolatnak a saját túlélése érdekében elkövetett manőverei. A kitüntetés az önérzetre hat, hősiességet szuggerral, és elaltatja a céltalan pusztítás és mészárlás lelkiismereti problémáját. A hűtlen házaspár

fejében a csalást motiváló szuggesztió azzal igazolja magát, hogy megpróbálja bebizonyítani az egyénnek egy kis szabadságra, fellélegzésre van szüksége. És mint tudjuk a szabadság fogalma csupa nemes és nagyszerű élményhez kapcsolódik a Nagy Francia Forradalom több mint másfél évszázada óta. Ki ne értené meg ezek után a szegény ketrecbe zárt félrelépő urat vagy hölgyet. Látjuk, a szuggesztiók úgy maszkírozzák magukat, hogy nem csupán önmagunkat csapjuk be ezáltal, hanem másokat is, akik hajlamosak hinni nekünk. A jó szónok, jó szuggerátor is egyben.

A tudatosítás ténye előtt saját életünk alakításában a szabad akaratunk jóformán nem is vehet részt. Addig csupán tudattalanul megnyilvánuló erők játékszerei vagyunk. Saját túlélésüket igazoló, önmagukat maszkkal védő gondolatok áldozataiként élünk. Miközben azt gondoljuk, hogy sorsunkat mi magunk vezéreljük, ez a gondolat is csupán egy tudattalan elmeprogram eredménye. Ezután felmerül bennünk a kérdés! Hogyan zajlik ez a folyamat a betegségek kialakulásával kapcsolatban? Mi az elme szerepe a testi-lelki problémák létrejöttében, milyen típusú gondolaterők támogatják a gyógyulást, és milyen hitrendszerek dolgoznak ellene?

A helyzet sokkal ellentmondásosabb, mint hinnénk! Végezzünk el egy kísérletet, amely bevezeti konkrét témánkat, és amely végül választ ad számunkra egy rendkívüli kérdésben. Valóban egyetlen közös mentális ok betegíti meg az embereket? A száz és száz betegséghez kapcsolódó sok-sok lelki motívum csupán ennek a nevezetes közös oknak a terméke és következménye?

Kérdezzünk meg tíz egészséges vagy önmagát egészségesnek képzelő embert, hogy mennyi pénzt hajlandó kifizetni a saját egészségéért. Milyen anyagi áldozatra hajlandó most azonnal. A tapasztalat szerint három típus létezik.

Az első csoport általában szívesen fizetné be egy "láthatatlan erőnek" fizetése körülbelül 5 százalékát minden évben, ha az garantáltan megóvná őt az összes lehetséges bajtól.

Vannak olyanok is, akik ennek az összegnek csak a töredékét ajánlanák fel. A legtöbben pedig egyszerűen kinevetik a kérdezőt: miért fizessek, hiszen egészséges vagyok? Ezt követően látogassunk el egy kórházba, és tegyük fel ugyanezt a kérdést egy daganatos betegekkel álló csoportnak, majd olyanoknak, akik csupán néhány hetes gyógyulási határidejű influenzában szenvednek. Az influenzás csoport tagjainak nagy része egyértelműen adakozna egy közepes összeg erejéig, ha most azonnal egészséges lehetne.

Munkahelyi kiesésükkel, családjuktól való elszakítottságukkal indokolják álláspontjukat. De mi a helyzet az élet és a halál határmezsgyéjén vergődő daganatos betegekkel? Nos ők azok, akik habozás nélkül úgyszólván mindenüket odaadnák az egészségükért. Be is vallják, hogy többen közöttük megtértek. Titokban fogadalmat tettek Istennek vagy a sorsnak, hogy azonnal lemondanak minden javukról, ha még egy lehetőséget ad nekik az élet. Mondhatnánk, hogy ezt szinte mindenki tudja. A nagybeteg számára az egészség érték. Ha ezt a kérdést értelmezni kívánjuk, időzzünk el ennél a gondolatnál.